

SIMAI MIHÁLY

Lucfenyő-eposz Attilának

„A Himalája benned van, fiam!”

(Meditáció a belső magaslatokról, VIII. p.)

Hogyan csinálják ezt a fák, én nem tudom.
S egyáltalán, olyan keveset tudok róluk...
Volt, hogy földbe-gyökérezett angyaloknak éreztem őket,
volt, hogy fölmásztam szárnyaikra, vén kamasz.
Most itt ülök egy állomáson, a szomorúbükk ernyője alatt:
hogyan csinálja ezt a bükk, hogy egyszercsak ennyire szomorú lesz
S hogyan, miért, hogy idemenekítem alája
mérhetetlen szomorúságom, kőnehéz
szívem, befelé pergő férfikönnyeim,
a mérhetetlen sírhatnék-időt,
amely csak gyűlik bennem, egyre gyűlik
kétezerkettő májusának első
szombatja óta – – – –

de most, de most ne ezt...! ne a megölő bánat
rengéseit, csak az érző, repeső, eleven fákat...!
Látni, érinteni, érteni végre őket,
megannyi testvér példaképemet,
s a bennük zengő életszentség-képletet!
– Mert ők tudják,
mi a kitartó türelem,
hogyan győzhet vak anyagon a hit,
hogyan tör ég felé a fény-szerelem,
mert ők látják
az asztrálfényt is, látják az ezüst lebegést,
fájó, kószáló lelked, amint
álomszabadon ideszáll,
– s hajnali ködben elindul velem
fölfele ezen az embertelen meredeken.

*S már itt vagyunk.
A rejtező faház.
Herkules fák között a lépcső.
S amott, a súlyos, süppedő,
időnkívüli kórákás előtt
láthatod Őt,
a hős
fenyőt.*

*– Gonosz karácsonykor kivágta,
maradék ága
mégis égre nőtt.
Kiteljesedett konok koronája,
csúcsát fölemelte az égre
– – mert szerelmes, szerelmes, szerelmes,
szerelmes volt a Reménybe!*

*Hogyan csinálják ezt a fák, lásd, nem tudom...
de néha-néha, féluton,
fölfele vonszolódva ezen
az egyre embertelenebb meredeken
egy bükk, egy fenyő, egy szil derekát átfogom...
... érzem, vállukról rámsuhan a végtelen,
s én teljes lelkemből imádkozom.
Állj mellém, mondd velem:*

*– Drága fák, testvéreim Isten előtt!
Kivágtak engem,
megtörtek engem,
földre vettettem,
tűzre vettettem,
sebzett magam hogy mégis égre nővesszem,
– adjatok, adjatok
hitet, erőt;
mindent akarót
és
mindent merőt!*

sehol sehol

*megtisztulva mindentől
záporos febér
kristály-spirálban forgok ringatódzom ég
és föld között*

*kivetkőzve mindenből
aki voltam
még itt vagyok
e havazó időben és már
sehol sehol*

mert rég nem létezem

*csak mint a hó / vagyok /
idők havának
hószálakon hintázó /halott/ gyermeke*

Karácsony szombatján

*Karácsony szombatján a varjak ...
Akár a holtak lelkei.
Sors-irdaló, fekete tollak,
károgvást úgy karácsonyolnak
– tanuljam elfelejteni
mindazt, mi bennem emberi.*

*A varjak szombatján karácsony...
Vak és süket....Korombavon
csikorog, csontul tél-halálom,
örökös elárultatásom
– nincs irgalom..!
Nincs irgalom?!?*

*Varjak vak évadán karácsony...
Boszorkányszombat-mágiák,
sötét szárnyak a csillagrácson.
Én mégis, mégis látom odaát
őt,
a szívjóság végtelenjét,
anyámat, Konecsni Máriát.*

*Csillagot szór, szeretethóval
havaz be nappalt-éjszakát.
Helyettes szentszűzként a karján
ringatja ím Isten Fiát.
Éppúgy ringatja mintha engem,
bölcsődalom dúdolja el neki,
s a káromlás semmibe retten,
aláhullnak a szürkületben
a kárhozottak varjú-lelkei.
Nyílik egy ablak fönnyben a mennyben.
Sötét szempárja iderebben,
– tanítana fölfejtetni
mindazt, miért ideszülettem,
mindazt, mi bennem isteni.*